

i denne Sag med en Følelse af ualmindelig Dydighed, saa begynde de saa at sige forfra, saa maade vi Andre begynde forfra med dem, og jeg skal ikke have Noget derimod, jeg skal tage det ærede Medlem, hvad Form, hvad Indsigt, hvad Dydighed angaaer, for en værdig Modstander. Han søger — og det er ogsaa en af hans ikke usnlidte Maader — at afdrage Opmærksomheden fra Sagen ved at henføre den paa mig, og kalde mig doctrinair. Man er nu engang kommen til den Idee, at Doctrinairt er noget Forførbeligt (Vilde og flere: Hør!), men hvorledes stiller Sagen sig da? Det ærede Medlem tog en Bog i Haanden, som indeholdt en Doctrin, stød sig ind bag den og søgte deri en Autoritet; det havde han lært, det vidste han, det støttede han sig til. Nu er der Intet her i Verden, der er mere doctrinairt end at støtte sig til en bestemt Lærebog, underordne sig den og søge deri sin Sikkerhed. Jeg spørger, var da den Statsretslærer, der blev omtalt, ikke i denne Retning en Doctrinair? (Vilde: Nei!) Naar! Hvorfor var han ikke doctrinair? Fordi hans Maade at betragte Sagen paa behager det ærede Medlem, saa er han ikke doctrinair, min behager ham ikke, og saa bliver jeg gjort til doctrinair. Men lad os nu undersøge Vanskeligheden; det ærede Medlem sagde — det er sandt, og det er mig hjært — at jeg for 12 Aar siden havde været med at bringe Rigsdagen ind paa den Bane, at den ikke stillede en vis Sum til Finantsministeriets Raadighed for at dække Overskridelser i Aarets Løb, men at man derimod kom over til, om man saa kan sige, at forøge Finantslovens Udstrækning gennem Tillægsbevillinger. Det er 12 Aar siden; have vi nu i de 12 Aar i denne Henseende gjort overordentlige Fremskridt, har jeg i de 12 Aar gjort Andet end, saa at sige, følge Skridt for Skridt med det, der uvillede sig; er min Modstand reist ved Andet end ved at træffe paa Forhold, som gjorde det vanskeligt at komme igennem, og ere ikke netop mine Forsøg gaaede lys paa gennem de simpleste og meest praktiske Midler at komme ud over Vanskeligheder? Et der noget simplere Middel og Noget, der staaer i nærmere Forbindelse med Betragtningssmaaden om at udstrække Fi-

nantsloven gennem Tillægsbevillinger, end den, at enhver Lov, som ikke kan komme til at finde sin Udgiftsbemyndigelse paa Finantsloven, faaer paa sin egen Fod en Betegnelse, som gjør den til en Tillægsbevilling; er der noget mere Praktisk, mere Simpelt, mindre Doctrinairt? Jeg er gaaet meget videre, og jeg er kommen dertil ved en meget simpel Betragtning. Her laae Vanskeligheder for, hvad Lovenes Behandling angik. I en meget tidlig Tid blev det, saavel af mig som af andre Medlemmer her i Thinget ligeoverfor Finantsministeren gjort gjældende, hvad det ærede Medlem nu erkjender for ganske rigtigt, at Love af særdeles finantsiel Betydning først skulde behandles i dette Thing, før de kom til det andet. Regjeringen sagde dengang: Det er ikke en Berettigelse, Thinget har, men vi erkjende, at det er en Besøielse, hvoraf dog snart fremgik den store Vanskelighed, at Ministeriet, da de fleste Love have en ikke ringe finantsiel Betydning, var forlegen med, hvor de først skulde forelægge Lovene til Behandling, thi kom de ikke først til Behandling i dette Thing, saa blev en billig Fordring fra dette Things Side ikke fyldestgjort. Hvad gjorde jeg saa? Jeg foreslog, at Lovene skulde kunne behandles først i hvilket som helst Thing, det skulde være, men at de, naar de kom hertil, skulde fra det andet Thing komme med en Opfordring, tegnet paa Lovene, om en saadan Tillægsbevillingsparagraf; dersom da en saadan Paragraph blev antaget her i dette Thing, var dermed udtalt, at man fra dets Side ligeoverfor denne Lov havde givet Afkald paa den Fordring, at den skulde komme her først, men blev derimod en saadan Tillægsbevillings-Paragraph forkastet i dette Thing, saa var dermed udtalt, at Midlerne til at bringe denne Lov i Udførelse maatte fordres paa et senere Stadium. Er der noget mindre Doctrinairt, kan man mere gribe Tingene, som de foreligge, er der Noget, som mere end dette gaaer lys paa at fremme den daglige Orden? Og det er det, jeg i denne Sag har gjort. Jeg har sagt: Hold ikke strengt paa den Fordring, som Nogle ville have gjort gjældende, at Intet kunde kaldes Finantslov, der ikke strax kom frem, der ikke strax blev fremlagt her i Thinget, og derfor er jeg kommen